

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 48

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Κατὰ τὴν ὁμολογουμένως κρίσιμον ἱστορικὴν καμπήν, τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος ὁλόκληρος διέρχεται σήμερον καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων ρευμάτων τῶν ποικίλων συστημάτων, ἅτινα μάχονται πρὸς ἀλλήλα τὸν περὶ ἐπικρατήσεως ἀγῶνα, πάντων αἱ ἐλπίδες—ἀλλὰ διατὶ ὄχι καὶ οἱ φόβοι;—στρέφονται πρὸς τὴν νέαν γενεάν, ἐκ τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ μορφή καὶ ἡ κατεύθυνσις τῆς αὐριανῆς κοινωνίας. Διότι παρὰ πάντων ἔχει κατανηθῆ ὅτι ἡ οἰαδήποτε τοῦ ἀνδρὸς τῆς αὐριανῆς ἰδεολογικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐξέλιξις τὰς ὁρίζας θὰ ἔχη ἀναμφιβόλως εἰς τὸν νέον τῆς σήμερον, τὸν ὁποῖον καὶ διὰ τοῦτο προσπαθεῖ ἕκαστον σύστημα νὰ προσοικειωθῇ μετ' ἐξαιρετικῆς πράγματι θέρημης καὶ λίαν ἐντεταμένης ἐνεργείας. Ἴσως μάλιστα δὲν εἶναι τοῦ ἡμετέρου μόνον αἰῶνος φαινόμενον ἡ τοιαύτη πρὸς τὸν νεότητα στροφή τῆς προσοχῆς τῶν φιλοδοξούντων νὰ παῖξωσι μέρος σπουδαῖον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν λαῶν, διότι πάντοτε ἡ νεότης ἀπετέλεσε τὸ θερμογενέστερον στράτευμα πάσης νέας ἰδέας ἐμφανιζομένης μάλιστα ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἀναδημιουργικῆς προσπάθειας. Εἰς τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο σημεῖον ἀποδοτέον καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ νεολαία ἡ σημερινὴ εἶναι μᾶλλον πρὸς τὰς νεωτεριζούσας δοξασίας εὐεπίφορος, εὐκολώτατα παρασυρομένη ὑπὸ παντὸς ὅ,τι ἐμφανίζεται ὡς ἄρνησις μιᾶς οἰασδήποτε καθεστηκυίας καταστάσεως καὶ σπανίως ἀνακαλύπτουσα τὰ ἀγαθὰ, ἅτινα ἐνέχει ἡ διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ παρελθόντος δημιουργηθεῖσα παράδοσις.

Τὴν τάσιν ταύτην τῆς νεολαίας, ἣτις δὲν χαρακτηρίζει μόνον τῆς σημερινῆς νεολαίας τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας, ἐκμεταλλεύονται λίαν ἐπιτηδείως καὶ μετὰ μεγάλης τέχνης—ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν—οἱ ἀναλαβόντες εἰς τὴν ἐποχὴν μας νὰ πολεμήσωσι πᾶσαν θρησκευτικὴν ἰδέαν. Οἱ «ἄθεοι» τοῦ αἰῶνός μας ἐργάζονται διὰ τὴν ἐπικρατήσιν των ὄχι ἀπλῶς καταδιώκοντες, ἐν ὀνόματι, φεῦ! τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τὴν ἐλευθέραν ἄσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ τὴν ἐλευθέραν ὑπερᾶσπισιν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, ἀλλὰ—βέβαιοι πλέον ὅτι ὁ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς διωγμὸς καὶ τὸ μαρτύριον ὀφελούσιν ἀντὶ νὰ βλάπτωσι τὴν Ἐκκλησίαν—πρὸ παντὸς ἐργαζόμενοι διὰ τὴν προσοικειώσιν τῆς νεωτέρας γενεᾶς. Ὅλα τὰ παιδαγωγικὰ μέσα, ὅσα ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἐπωφελῶς διὰ τὴν καλιέργειαν τῆς θρησκευτικότητος τῶν παιδῶν, χρησιμοποιοῦνται σήμερον ἀντιθέτως ὑπὸ τῶν «ἀθέων» διὰ τὴν κατάπνιξιν παντὸς ὅ,τι ἠδύνατο ν' ἀν-

θήσῃ εἰς θρησκευτικότητα ἐντὸς τῆς παιδικῆς ψυχῆς. Αἱ σχετικαὶ πληροφορίαι περὶ τῶν ἐν τῇ σοβιετικῇ ἐπικρατείᾳ ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης ἐφαρμοζομένων μεθόδων καὶ δὴ καὶ ἡ παρ' ἡμῶν, μικρὰ ἴσως ἀκόμη εἰς ἔκτασιν, προσπάθεια τῶν οὕτω καλουμένων «κομμουνιστικῶν πυρήνων», οἵτινες βαθμηδὸν ἐπεκτείνονται ἀνὰ τὰ διάφορα κέντρα, ὅπου ἡ νεολαία φοιτᾷ, εἶναι σημεῖα λίαν ἀνησυχητικά, τὰ ὁποῖα δικαίως ἐφελεύουν τὴν προσοχὴν τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος.

Τῆς προσοχῆς ταύτης δὲν ἠδύνατο ν' ἀμείνη ἀμέτοχος ἡ Ἐκκλησία, ἐφ' ὅσον μάλιστα κατ' αὐτῆς κυρίως στρέφεται ὁ ἀγὼν, καὶ εἶναι λίαν παρήγορον τὸ γεγονός ὅτι ἐπανειλημμένως ἐδόθησαν εὐκαιρίαι τόσον ἐν τῇ ξένη ὅσον καὶ παρ' ἡμῶν, ὅπως μελετηθῶσιν οἱ τρόποι, κατ' ἃς θὰ ἠδύνατο ἀποτελεσματικώτερον νὰ καθοδηγηθῇ ἡ νέα γενεά, ἵνα δυναθῇ ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον νὰ γίνῃ θῦμα ἐμπαθῶν κηρυγμάτων, ἅτινα λίαν εὐκόλως δύναται νὰ ἐξάψωσι τὴν καὶ ἄλλως εὐέξαπτον ψυχὴν τῆς νεότητος καὶ νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτὴν εἰς τὴν καταστροφὴν.

Ἰδιαιτέρως εὐχάριστος εἶναι ἡ διαπίστωσις τοῦ γεγονότος ὅτι σημαντικὴ καὶ ἐν Ἑλλάδι καταβάλλεται φροντίς διὰ τὴν συστηματικώτερον χρησιμοποίησιν τῶν ἐνδεικνυομένων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μεθόδων, ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ὁποίων θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ περιφρούρησις καὶ ἡ ὀρθὴ κατεύθυνσις τοῦ ἀπαργαπτου ἀνθρωπίνου δικαίωματος τῆς θρησκευτικότητος, ὅπερ, ἐνῷ οὐδέποτε δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ ὀλιζήδον ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὑπόκειται ἐν τούτοις εἰς τὸν κίνδυνον μυρίων διαστροφῶν, ὅταν δὲν ἀσκήται ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῆς χριστιανικῆς Ἀληθείας.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤῆ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὁ πρῶτος τῆ τάξει ἐκ τῶν Σεβ. Συνδικτικῶν Μητροπολίτης Πλωμαρίου κ. Κωνσταντῖνος προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Καθῆκον εὐφρόσυνον ἐκπληρῶν συγκαίρῳ ἐγκαρδίως τῇ Ὑμετέρῃ Θειοτάτῃ Μακαριότητι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς ἐορτῆς Αὐτῆς ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ μέρους συμπάσης τῆς ἱεραρχίας αὐτῆς κίρων χεῖρας ἰκευίας πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ ἰκετεύων ἐγκαρδίως Αὐτόν, ἵνα χαρίζηται τῇ Ὑμετέρῃ Θειοτάτῃ Μακαριότητι μακρότητα ἡμερῶν καὶ ἐτῶν καὶ φωτίξῃ καὶ ἐνισχύῃ Αὐτὴν πάντοτε πρὸς πιστὴν καὶ εὐορκὸν ἐκτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν Αὐτῆς ἀρχιεπισκοπικῶν καὶ προεδρικῶν καθηκόντων ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκ-

κλησίας καὶ πρὸς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἡ Ἱερά Σύνοδος, Μακαριώτατε, σεμνύνεται καὶ ἀγάλλεται ἀληθῶς ἔχουσα προκαθημένην ἐν Αὐτῇ τὴν ὑμετέραν ὀνηλὴν κορυφὴν ἐν τε τῇ ἐπιστήμῃ τῆς Θεολογίας καὶ ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διαβλέπει καὶ διαβεβαίωσι εὐχαρίστως, ὅτι· ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Μακαριότητος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀνέκτησε μέγα μέρος τῆς πνευματικῆς ἀνεξαρτησίας Αὐτῆς, καὶ εὐχεται τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι ἔτη ὡς πλεῖστα πρὸς πλήρη καὶ τελείαν αὐτῆς πνευματικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἵνα ἐλευθέρῃ καὶ ἀδέσμευτος ὁδεύῃ ἐν τῇ ἐκκληρώσει τοῦ Θεοῦ Αὐτῆς προορισμοῦ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

[4]

ΤΗ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Ἐὰν δὲ ἐπισταμένως καὶ ἄνευ προκαταλήψεως ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐκκλησιαστικῆς προσοχῆς ἐρευνήσομεν τὰ πράγματα, ἐξετάζοντες τοῦτέστιν ἂν φυλάττωνται ἢ οὐ οἱ τρεῖς οὗτοι κύριοι καὶ ἀπαραίτητοι ὄροι διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, θέλομεν ἴδει ὅτι ὄντως φυλάττονται οὗτοι ἀπαραβάτως καὶ μέχρι σήμερον· ὑπὸ πασῶν ἐν γένει τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τοσοῦτον δ' ἀπαραβάτως φυλάττονται οἱ ἀπαραίτητοι οὗτοι διὰ τὸ ἡμέτερον Πάσχα τρεῖς ὄροι, ὥστε ὅταν ποτὲ τὸ Νομικὸν Πάσχα πίπτῃ ἐν Κυριακῇ, δὲν ἑορτάζεται κατ' αὐτὴν καὶ τὸ Χριστιανικὸν Πάσχα ἀλλὰ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν, ἵνα μὴ συνεορτασθῇ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ· τὰ τοῦ ζητήματος τούτου ἐν πάσῃ σαφηνείᾳ καὶ λεπτομερείᾳ διατυποῖ ὁ Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος ἀναγράφων· «Ἄλλως τε ἐπειδὴ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τῇ μὲν τρισκαιδεκαταίᾳ παρεδόθη, τοῦτέστι τῇ πέμπτῃ τοῦ Σαββάτου, τῇ δὲ τεσσαρεσκαίδεκαταίᾳ ἐσταυρώθη ἐν τριημέρῳ ἀναστάς τοῦτέστι τῇ ἕξ καὶ δεκάτῃ κατὰ σελήνην, ἥτις εὐρέθη τότε ἐν Κυριακῇ, ὡς καὶ τῶν Εὐαγγελίων ἔχει παρατηρήσεις, ἔχομεν παραμύθιον τοῦ καλῶς ποιεῖν τὸ Πάσχα, κἂν ὑπέρθεις γέννηται διὰ τὴν καταλαβοῦσαν ἀνάγκην. Ἄν μὲν οὖν ἡ τεσσαρεσκαίδεκατὴ τοῦ ἁγίου Πάσχα ἔρχεται ἐν Σαββάτῳ ἢ πρὸ τοῦ Σαββάτου ἐν ταῖς ἄλλαις τῆς ἐβδομάδος ἡμέραις, ἀρα ὁ ὅτως τοῦτο ποιεῖν προσήκει· ἐὰν δ' ἐν Κυριακῇ ἀπαντήσῃ ἡ τεσσαρεσκαίδεκαταία τῆς σελήνης τοῦ πρώτου μηνός, ὑπερθετέον πάντως εἰς τὴν ἕξτῃ ἐβδομάδα· ἢ γὰρ Κυριακῇ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ἐστὶ»¹²—οὐδεὶς δὲ—φρονοῦμεν ἀδιστακτικῶς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ἑλλόγως καὶ ἀποδείξῃ ἐπιστημονικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὅτι δὲν φυλάττονται ἀπαρεγκλίτως ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα οἱ τρεῖς ἀνωτέρω ἀπαραίτητοι ὄροι καὶ ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μεταχει-

ρίζονται ἤδη ἐν ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς ἀνάγκαις καὶ ἐνεργείαις τὸ διωρθωμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον.

Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, γεννᾶται, ὡς εἰκόσ, τὸ ἐρώτημα ποῦ ὀφείλονται τὰ ἀνωτέρω σκανδαλίζοντα τοὺς χριστιανικοὺς γεγονότα, ἐφ' ὅσον μάλιστα βεβαιοῦνται συγχρόνως ὅτι ταῦτα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ διωρθωμένον Ἡμερολόγιον, οἷτε εἶναι ἐλλείψεις καὶ σφάλματα αὐτοῦ, οἷτε συνεπῶς καὶ ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ ἀποτελεῖ πραγματικὴν αἰτίαν ἀθετήσεως τῶν περὶ τοῦ Πάσχα διατεταγμένων· Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο εἶναι ὡσαύτως φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ὅτι ταῦτα ὀφείλονται καὶ εἶναι συνέπεια τῆς ἡμιτελοῦς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐνεργείας ἐν τῷ Ἡμερολογιακῷ ζητήματι.

Πράγματι λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἔνεκα τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ ἀκριβοῦς ἡλιακοῦ ἔτους ἡ ἑαρινὴ ἰσημερία δὲν ἔχει σταθερὰν ἡμερομηνίαν καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμπίπτῃ συνεπῶς πάντοτε τὴν 21ην Μαρτίου, ἢ δὲ ἐν Νικαίᾳ Α'. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καθορίσασα τὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας καὶ ἐν πλήρει διατελοῦσα ἐπιγνώσει τῆς διαφόρου σὺν τῷ χρόνῳ μηνολογίας τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, πάντως ἐνόει ὡς τοιαύτην τὴν πραγματικὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν καὶ ὄχι βεβαίως τὴν διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου ὑποθετικὴν καὶ ἰδανικὴν καταστάσαν 21ην Μαρτίου, ἐντεῦθεν δὲ καὶ δὲν γίνεται μνεία τῆς 21ης Μαρτίου ἐν τῇ σχετικῇ ἀποφάσει αὐτῆς ἔπεται ὅτι ἐξακολουθοῦντες νὰ κανονίζωμεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐσφαλμένης Ἰουλιανῆς 21ης Μαρτίου ὡς ἑαρινῆς ἰσημερίας εἰς δύο περιπίπτομεν σπουδαία λάθη· α) ὅτι παραβαίνομεν τὸ πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποφάσεως τῆς Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας ἀμελοῦντες τὸν καθορισμὸν τῆς ἀκριβοῦς μηνολογίας τῆς πραγματικῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας καὶ ἀποδεχόμενοι καὶ χρησιμοποιοῦντες τὴν ἐσφαλμένην Ἰουλιανὴν 21ην Μαρτίου, ἥτις μὴ ἀντιπροσωπεύουσα πλὴον τὴν ἡμερομηνίαν τῆς πραγματικῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, ἀπέβη ἤδη, ὡς εἰκόσ, ὑποθετικὴ καὶ εἰκονικὴ τοιαύτη καὶ οὐδαμῶς συνεπῶς δέον νὰ χρησιμεύῃ ὡς βᾶσις τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα· καὶ β) ἔνεκα τῆς χρησιμοποίησεως τῆς ἐσφαλμένης Ἰουλιανῆς 21ης Μαρτίου ὡς μηνολογίας τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας πανηγυρίζομεν πολλάκις τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα οὐχὶ ἐν τῶν ὁρίων τῶν πρώτων ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς πραγματικῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας 35 ἡμερῶν, ἀλλὰ καὶ ἐτι περαιτέρω μετὰ τὴν παρελευσιν αὐτῶν· δι' ὃ καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ πραγματικὴ ἑαρινὴ ἰσημερία κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἡλιακὸν ἔτος εἶναι ἤδη ἡ 8η Μαρτίου (ἐσφαλμένου Ἰουλιανοῦ) δυνάμεθα μετὰ θετικότητος νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁσάκις ἐπιτελοῦμεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἀπὸ τῆς 13—25 Ἀπριλίου (ἐσφαλμένου Ἰουλιανοῦ), δὲν δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἑορτάζομεν ταύτην ἐπὶ τῇ βάσει καὶ συμφώνως πρὸς τὰς γνωστὰς περὶ τοῦ Πάσχα διατάξεις τῆς Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι τὰ ἀνωτέρω δύο ἀναμφισβήτητα λάθη ὀφείλονται εἰς τὴν χρησιμοποίησιν ὑπὸ τῆς

12. Θεόφιλος. Ἀλεξανδρ. Πασχάλ. πρὸς Ἐπιστολὴν Αὐτοκρ. Θεοδοσ. περὶ Πάσχα. Κεφ. Δ' ὁρ Πατρ. Migne Τόμ. 66ος σελ. 51.

Ἐκκλησίας ὡς μηνολογίας τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας τῆς 21ης Μαρτίου (ἐσφαλμένου Ἰουλιανοῦ)· ἡ ἐξακολούθησις δὲ τῆς χρησιμοποίησεως τῆς ὑποθετικῆς καὶ εἰκονικῆς ταύτης μηνολογίας τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας ἐν τῷ Πασχαλίῳ κανόνι καὶ μετὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ὡσαύτως μία σπουδαιότατη αἰτία, εἰς ἣν ὀφείλονται τὰ σκανδαλίζοντα τοὺς χριστιανούς γεγονότα, ἅτινα ἀναφέρομεν ἀνωτέρω. Καὶ ναὶ μὲν προέβη ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς ὑπὸ ἡμερομ. 28 Φεβρουαρίου 1924 ἀποφάσεως αὐτῆς εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει διατάξ Ἐκκλησιαστικῆς ἐνάγκας πολιτικοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ Ἰουλιανοῦ, μηνολογήσασα τὴν 10ην εἰς 23ην Μαρτίου 1924 καὶ ἤρθη τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐκ 13 ἡμερῶν διαφορὰ, ἣτις ὑπῆρχε μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς (21 Μαρτίου ἐσφαλμένου Ἰουλιανοῦ) καὶ τῆς πραγματικῆς κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἡλιακὸν (τροπικὸν) ἔτος ἑαρινῆς ἰσημερίας 8 Μαρτ. ὡσαύτως ἐσφαλμένου Ἰουλιανοῦ) καὶ ἐπανῆλθεν οὕτω ἡ ἑαρινὴ ἰσημερία ἀπὸ τῆς 8ης εἰς τὴν 21ην Μαρτίου ἥτοι εἰς τὴν ἡμερομηνίαν, καθ' ἣν συνέπιπτε καὶ ἐπὶ τῆς ἐν Νικαίᾳ Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἄλλ' ἢ προκειμένη ἐνέργεια τῆς Ἐκκλησίας περιορισθεῖσα μόνον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀφορᾷ καὶ σχετίζεται μόνον πρὸς τὰς ἀκιεήτους ἑορτάς, καθόσον δι' αὐτῆς πραγματοποιηθείσης τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ἐπετεύχθη μόνον ὅπως αὐταὶ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς ἀρχικὰς αὐτῶν μηνολογίας καὶ ἑορτάζηται οὕτω ἐκάστη ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν ἡμερομηνίαν, ἣν εἶχεν, ὅτε τὸ πρῶτον ἐθεσπίσθη. Προκειμένου ὁμως περὶ τῶν κινήσεων τῶν ἐορτῶν οὐδεμία εἰσέτι θετικὴ ἐνέργεια ἐγένετο ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας· ἡ δὲ κατ' ἔτος ὑπ' αὐτῆς γινομένη διόρθωσις τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι κινῆται ἑορταί, δὲν εἶναι ἐνέργεια πραγματικὴ καὶ τελεία, ὥστε νὰ ἔχη καὶ ἀνάλογον τὴν ἀναφορὰν καὶ ἐπίδρασιν αὐτῆς ἐπὶ τῶν κινήτων ἑορτῶν ἀνταποκρίνηται δὲ καὶ πρὸς τὸν κύριον σκοπὸν αὐτῆς, ὅστις εἶναι ἡ μετὰθεσις καὶ εἰσαγωγή τοῦ ἀρχαίου Πασχαλίου ἐν τῷ τοῦ πλαισίου τοῦ διορθωμένου Ἡμερολογίου ἄνευ μεταβολῆς τῆς περὶ τοῦ Πάσχα ἀποφάσεως τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἄλλ' εἶναι, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ἐνέργεια τυπικὴ κατ' ἀνάγκην ἐπιβαλλομένη μετὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς· διότι, ἂν ἡ Ἐκκλησία δὲν προέβαινε κατ' ἔτος καὶ εἰς τὴν τυπικὴν ταύτην διόρθωσιν τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα, θὰ ἐφαίνετο ὅτι μεταχειρίζεται δύο διάφορα χρονικά μέτρα ἥτοι τὸ διορθωμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτάς καὶ τὸ ἐσφαλμένον τέως ἐν χρήσει Ἰουλιανὸν διὰ τὸ Πάσχα καὶ τὰς ἄλλας κινήτας ἑορτάς καὶ συνεπῶς θὰ παρεῖχε δικαίαν ἀφορμὴν μομφῆς καὶ κατακρίσεως ἐπὶ ἀνακολουθίᾳ καὶ ἀντιφάσει πρὸς ἑαυτήν· ἡ τυπικὴ δὲ αὕτη διόρθωσις τῆς μηνολογίας τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα συμφώνως πρὸς τὸ ἐν χρήσει πλέον διορθωμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ἀποτελεῖ ἀκριβῶς ἄλλην αἰτίαν σπουδαιότατην, εἰς ἣν ὀφείλονται καὶ τὰ σκανδαλίζοντα τοὺς χριστιανούς ἀνωτέρω γεγονότα· ὁ δὲ λόγος εἶναι προφανής. Ἐφ' ὅσον ὁ ἐν χρήσει Πασχάλιος Ἀλε-

ξανδρινὸς κανὼν εἶναι συντεταγμένος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐσφαλμένου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ τῶν συναφῶν ἐσφαλμένων στοιχείων κατ' ἀνάγκην καὶ αἰ ἡμερομηνίαί τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας καὶ πανσελήνου, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὗτος στηρίζεται, ἀκολουθοῦσι τὰς ἡμερομηνίας τοῦ εἰρημένου ἐσφαλμένου Ἡμερολογίου καὶ συνεπῶς βραδύνουσι καὶ αὐταὶ ἀναφερικῶς πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἡλιακὸν ἔτος· ἐντεῦθεν καὶ τὸ προῖδν τῆς ὄλης ταύτης ἐργασίας ἦτοι ἡ μηνολογία τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτούμενην ἀκριβείαν· ὅπως δὲ αὕτη ἀποβῆ ἀκριβῆς καὶ διατελῆ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ διορθωμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν 13 ἡμερῶν διόρθωσις αὐτῆς· τοῦτο βεβαίως καὶ ὁ διάσημος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου Dr. Constantin Chiricesco λέγων: «Supprimer les 13 jours et maintenir l'ancien «Pascalia» sous sa forme inacceptable d'aujourd'hui sont deux choses qui s'excluent mutuellement»¹³. ἄλλα κατ' ἀνάγκην ἐπιβάλλεται ἵνα πρὸ πάσης ἐργασίας τὸ ὅλον Πασχάλιον Ἀλεξανδρινὸν κανόνα εἰσαγάγωμεν εἰς τὸ πλαισίον τοῦ διορθωμένου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, προσαρμόζοντες πρὸς αὐτὸ τὰς ἡμερομηνίας τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας καὶ πανσελήνου· τῆς προσαρμογῆς δὲ ταύτης πραγματοποιμένης προσηκόντως, θέλει γίνεαι δῆλον ὅτι ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα θὰ κυμαίνηται καὶ αὐτὴς ἐντὸς τῆς κεκανονισμένης τριακονταπενθημέρου περιόδου ἥτοι ἀπὸ 22 Μαρτίου—25 Ἀπριλίου τοῦ διορθωμένου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου· τοῦτο βεβαιοῦται ἐναργῶς καὶ ἐκ τοῦ πεντηκονταετοῦς Πασχαλίου Πίνακος ὃν ἔχει καταρτίσει ὁ διάσημος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δ. Ἀγινητῆς Ἄρχων Διδάσκαλος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας¹⁴ ἐκ τῆς ἐπισταμένης δὲ μελέτης τοῦ Πασχαλίου τούτου Πίνακος ἀποδεικνύεται ἀριδῆλως ὅτι, ἂν κανονισθῶσι τὰ τοῦ Πασχαλίου δι' ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων καὶ ὑπολογισμῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διορθωμένου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου οὔτε τὸ Ἅγιον Πάσχα θὰ ἑορτάζηται ποτὲ ἐν μηνὶ Μαΐῳ, οὔτε θὰ ἐλαττωθῆ ἢ τέλεον θὰ περιοκῆ ποτὲ ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων οὔτε ποτὲ θ' αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν Κυριακῶν ἀπὸ τῆς ἀποδόσεως τῶν Θεοφανείων μέχρι τοῦ Τριωδίου κτλ. καὶ συνεπῶς ὄχι μόνον θὰ ἐκλίπασιν τὰ σκανδαλίζοντα τοὺς χριστιανούς γεγονότα ἀλλὰ θὰ παύσῃ καὶ ἡ οὐχὶ σπανίως κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα λαμβάνουσα ἤδη χώραν ἑορτῆ τοῦ Πάσχα καὶ πέραν τῆς κεκανονισμένης τριακονταπενθημέρου περιόδου, θὰ ἐξακολουθῆ δὲ πάντοτε ἑορταζόμενον τοῦτο συμφώνως καὶ ἀκριβῶς πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ ἀγιωτάτης Συνόδου διατεταγμένα.

Ἐκ τῶν εἰρημένων ἐπεταὶ προδήλως ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ περὶ τοῦ Πάσχα ἀπόφασις τῆς Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐκτελεῖται καὶ ἐφαρμόζεται διὰ τοῦ ἐν χρήσει ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Πασχαλίου Ἀλεξανδρινοῦ Κανόνος, κατ' ἀνάγκην συνδέονται τὸ Πα-

13. «Le Comput Pascal» Dr C. Chiricesco, Bucarest, 1925 p. 49—50.

14. Περιοδ. «Ὁρθοδοξία» Κων/πολ. ἔτ. Α'. Τευχ. 5 σελ. 164—165.

σχάλιον μετὰ τοῦ ἐσφαλμένου Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, διότι αἱ ἡμερομηνία αὐτοῦ χρησιμοποιοῦνται πρὸς καθορισμὸν ἀφ' ἐνὸς τῶν ἡμερομηνιῶν τῆς εἰρηνικῆς ἡμερολογίας καὶ πανσελήνου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καθορίζεται τὸ Πάσχα καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς μηνολογίας τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένων κινητῶν εορτῶν. Ἐντεῦθεν προκειμένης μελέτης τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ Πασχάλιον, ἐπιβάλλεται βεβαίως ἵνα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ σύνδεσμος οὗτος μεταξὺ Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ἕνεκα τῆς προσαρμογῆς πρὸς αὐτὸ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ ἱστορικῶς καὶ στενῶς συνδεδεμένον μετὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, καθόσον ὡς γνωστὸν τὸ εορολόγιον ἀποτελεῖ ἓνα τῶν σπουδαιωτάτων καὶ θεμελιωδῶν ὄρων τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν ὄλων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ.

Λαμβανόμενον λοιπὸν ὑπ' ὄψιν τῶν δύο τούτων στοιχείων ὡς καὶ τῶν ἀνωτέρω ἀναγραφόμενων ἀναφορικῶς πρὸς τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἡμερολογίου καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς προκύψαντα σκάνδαλα, εὐνόητον ὅτι ἐκ τῆς μελέτης τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ Πασχάλιον ἀπὸ θεωρητικῆς καὶ ἀντικειμενικῆς καθαρῶς ἐπόψεως προκύπτει ἐμφανῶς ὅτι ἐπιβάλλεται καὶ ἀναγκαῖα ἀποβαίνει εἴτε ἡ διατήρησις ἀμφοτέρων, ἢτοι Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου, ἐσφαλμένων, ὡς ἔχουσι, εἴτε ἡ σύγχρονος πραγματικὴ καὶ τελεία ἀμφοτέρων διόρθωσις συμφώνως πρὸς τὰ διδόμενα τῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης. Τούτων δὲ οἷτως ἐχόντων ποία ἤδη εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη Ἐκκλησιαστικὴ ἐνέργεια ἐν τῇ παρουσίᾳ τῶν πραγμάτων καταστάσει πρὸς ἄσιν μὲν τῶν σκάνδαλιζόντων τοὺς χριστιανούς γεγονότων, ἀποκατάστασιν δὲ τῆς συμφωνίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Ἡμερολογίου, θέλει εὐκρινῶς καταδειχθῆ ἐν τῇ ἐξέτασει τοῦ Β'. Μέρους.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΚΑΝΟΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑΙ ΕΚΚΛΗΣ. ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Δ'.

[11]

Ὁ τὸν Γρηγόριον διαδεξαμένου Κωνσταντίνου Δ' ἐξεδιόχθη ἐκ Κων/λεως τὴν 30 Ἰανουαρίου 1925. Τότε οἱ τῆς Συνδικτικῆς ἐκκλησίας, κατὰ τὸ Irénikon (Tome IX pag. 24) ἐκάλεσαν αὐτὸν τηλεγραφικῶς νὰ μεταβῇ εἰς Μόσχαν, ὑποσχόμενοι οὐ μόνον νὰ δεχθῶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ὁρθοδοξίας τιμῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐγκαταστήσωσι τοῦτον εἰς Μόσχαν μεθ' ὄλων τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ρώσου πατριάρχου. Μολονότι δὲ ἡ πρόσκλησις αὕτη συνωδεύετο καὶ ὑπὸ παραμοίᾳ τοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, ὁ Κωνσταντίνος δὲν ἀπεδέχθη αὐτήν.¹

1. Εἰνε ἀπορίας ἄξιον, πῶς τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἐξήρθη ἐν τῇ Προκαταρκτικῇ Ἐπιτροπῇ, ὅταν μάλιστα οἱ ἡμέτεροι προεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιός Νικολάου παρατηρή-

Ἡ στάσις τοῦ διαδεξαμένου τὸν Κωνσταντίνον Βασιλείου τοῦ Γ'. ὑπῆρξεν ἐπιφυλακτικὴ καὶ οὐδετέρα, τείνουσα νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν εἰρηνευσιν τῶν δύο ἀντιπάλων ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησι. μερίδων, εἰς τὰς ὁποίας ἐπανειλημμένως ἀπηυθύνθη ἡ προτροπὴ, ἵνα συνεννοηθῶσι πρὸς ἀλλήλας καὶ εἰρηνεύσωσιν. Οὕτω ὁ Βασίλειος ἐκάλεσεν ἀμφοτέρας τὰς μερίδας ταύτας, ἵνα ἀποστείλωσιν ἀντιπροσώπους εἰς τὴν Οἰκουμ. Σύνοδον, τῆς ὁποίας ἡ σύγκλησις ὁρισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐματαιώθη. Ὅταν δὲ ὁ Κιέβου Ἀνώγιος διεμαρτυρήθη διὰ τὴν πρόσκλησιν τῆς Συνδικτικῆς ἐκκλησίας, ὁ Βασίλειος ἐν τῇ ἀπὸ 19 Ἰουλίου 1926 ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τοῦτον παρέχει τὴν ἐξήγησιν, ὅτι ἡ ἀδελφὴ ἐκκλησία τῆς Ρωσίας τυγχάνει μεμερισμένη καθ' ἑαυτῆς «εἰς ἀντιθέτους ὁμάδας, ὧν ἐκάστη διεκδικεῖ ὑπὲρ ἑαυτῆς καὶ μόνης τὴν κανονικότητα τῆς συγκροτήσεως καὶ τὴν ἀρμοδιότητα ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἔχουσα ὑπ' ὄψιν καὶ φρονουῦσα, ὅτι πᾶσα ἐκ μέρους τῶν ἁγίων ὀρθόδοξων ἐκκλησιῶν προσπάθεια πρὸς συνδιαλλαγὴν τῶν διεστῶτων καὶ ἐνιαίαν παράστασιν αὐτῶν ἐν τῇ Οἰκουμηνικῇ συνόδῳ θὰ προσέκρινε κατὰ δυσχερειῶν δυσπερβλήτων, ἐκάλεσεν ἡ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησία εἰς τὴν σύνοδον ταύτην διὰ τοῦ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπροσώπου αὐτῆς τοὺς ἐκεῖ ἐκκλησι. παράγοντας, εὐχεται δὲ καὶ ἐπιθυμεῖ, ἵνα ἐν καιρῷ ἴδῃ προσερχομένους εἰς τὴν Οἰκουμ. Σύνοδον τοὺς ἱεράρχας τῆς ἀδελφῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας ἀνεξαορτήτως τῶν χωρίζουσάν αὐτοὺς ἀντιλήψεων ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἢ μᾶλλον τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν τε ἔσω καὶ τῶν ἔξω τῆς Ρωσίας διαμενόντων ρώσων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν πολλῶν πρὸς τοὺς ἄλλοις ἤθελε συνεισενεγκῆ τὴν συμβολὴν εἰς τὴν εὐκαταῖαν εἰρηνευσιν τῆς πεφλημένης ἀδελφῆς ἀγιοτάτης ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας».

Ἐξ ἀφορμῆς δὲ πάλιν ἐπιστολῆς τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Σεργίου ἀνακοινουμένου τῷ Πατριάρχῳ τὴν νομιμοποίησιν τῆς πατριαρχικῆς μερίδος ἀπηύθυνεν ὁ Βασίλειος ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1927 ἐπιστολὰς πρὸς τὸν Σέργιον καὶ πρὸς τὸν Μόσχας Βενιαμείν, πρόεδρον τῆς Συνόδου τῆς Ζώσης Ἐκκλησίας, διὰ τῶν ὁποίων προτρέπει αὐτοὺς εἰς συνεννόησιν καὶ εἰρήνευσιν διὰ συγκλήσεως Τοπικῆς συνόδου καὶ διὰ τῆς ἀπὸ κοινου συμπαρακαθήσεως εἰς αὐτὴν ἀντιπροσώπων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερίδων. Ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Σέργιον τονίζει ὁ Βασίλειος τὴν ὑπὸ τῶν Συνδικτικῶν ἐκδηλωθεῖσαν ἐπανειλημμένως πρὸς κοινήν σύσκεψιν διάθεσιν.²

Ἐπαράλλακτος ὑπῆρξε ἡ καὶ στάσις τοῦ ἀπὸ 7

σαντος μετὰ τινος ἐμφάσεως: «Ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως ἐμάθομεν ὅτι ἐγένετο ἀπὸ τοῦ 1927 καὶ ἐντεῦθεν, ἀλλ' οὐδὲν γνωρίζομεν διὰ τὰς πρὸ τοῦ ἔτους τούτου» (Πρακτικὰ σελ. 96). Τὸ γεγονός τοῦτο ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν πολιτείαν τοῦ Μελετίου διασαφηνίζει πλήρως καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ Γρηγορίου καὶ ἐμφανίζει τὴν τακτικὴν τοῦ Πατριαρχείου ἐνιαίαν καὶ συμφωνον.

1. Ὁρθοδοξία 30 Σεπτεμβρ 1926 σελ. 227.

1. Ὁρθοδοξία 29 Φεβρουαρίου 1928 σελ. 529—538.
Ἴδε καὶ Πρακτικὰ Προκαταρκτικῆς Ἐπιτροπῆς σελ. 77.

Ἰουλίου 1929 διαδεξαμένου τὸν Βασιλεῖον Φωτίου τοῦ Β', ἅμα τῇ ἀναρρήσει αὐτοῦ ἀπαντήσαντος εἰς συγχαρητηρίου ἐπιστολάς τῶν Σεργίου, Βενιαμείν, καθὼς καὶ τῶν μητροπολιτῶν Μοζάϊσκ Βόριδος καὶ Χαρκόβου Ποιμένος καὶ διαδηλώσαντος τὴν ἐλπίδα περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης καὶ ἐνότητος ἐν τῇ Ρωσικῇ ἐκκλησίᾳ. Ἐπικειμένης δὲ εἶτα τῆς συγκλήσεως τῆς Προκαταρκτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἄθω διὰ ταυτοσήμου ἀπὸ 6 Μαΐου 1930 ἐπιστολῆς πρὸς τε τὸν Σέργιον καὶ τὸν Βενιαμίν προέτρεψεν αὐτοὺς εἰς εἰρήνην καὶ ἐκάλεσε τούτους, ἵνα θέσωσι τέρμα εἰς τὴν διαμάχην καὶ ἐκλέξωσιν ἀπὸ κοινοῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐνότητι δύο ἀντιπροσώπους τῆς ὅλης Ρωσικῆς ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐκλογή κατέστη ἀδύνατος, τὸ Οἰκον. Πατριαρχεῖον ἀπέφυγε ν' ἀπευθύνῃ χωριστὰ εἰς ἑκατέραν τῶν μερίδων τὴν πρόσκλησιν, ἀνακοινῶσαν διὰ τοῦ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπροσώπου του ὅτι ἐφ' ὅσον εἰς τὴν Προκαταρκ. Ἐπιτροπὴν προσεκλήθησαν αἱ ἀδελφαὶ Ὁρθοδ. αὐτοκέφ. Ἐκκλησίαι ὡς ἐν ὅλον, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγχωρήσῃ πρόσκλησις διηρημένων καὶ διαμαχομένων μερίδων προκειμένου περὶ τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας¹.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν ἐπίσημον στάσιν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου. Ἀλλὰ πρὸς ταύτην δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρξεν ἐν πᾶσι σύμφωνος ἡ στάσις τοῦ ἐν Μόσχᾳ πατριαρχικοῦ ἀντιπροσώπου, Βασιλείου Δημοπούλου ὅστις οὔτε εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Τύχωνος παρέστη, οὔτε τὸν Τοποτηρητὴν συνελυπήθη, ἐνῶ ἔξ ἐναντίας μετὰ τῆς Συνοδικῆς Ἐκκλησίας διετήρησε σχέσεις ἐγκαρδιωτάτας παραστὰς μὲν ἐν τῇ Τοπικῇ συνόδῳ τοῦ 1925, τιμηθεὶς δὲ παρ' αὐτῆς καὶ διὰ τοῦ προνομίου νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ ἐπανωκαλυμμαύχου ἀδαμάντινον σταυρόν, καθὼς καὶ οἱ ῥῶσοι μητροπολίται. Ὅτε δὲ ἡ Σύνοδος τῆς Συνοδικῆς Ἐκκλησίας, ἐπιζητοῦσα νὰ καταστήσῃ ἐγκαρδιούς τὰς μετὰ τοῦ Οἰκον. πατριαρχεῖου σχέσεις, διὰ τῆς ἀπὸ 28 Νοεμβρίου 1925 ἀποφάσεως αὐτῆς ὥρισεν, ἵνα ἐφεξῆς πᾶσαι αἱ ἐν Ρωσίᾳ Ἑλληνικαὶ Ἐκκλησίαι διατελῶσιν αὐτόνομοι, ὑπαγόμεναι ἀμέσως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, ὁ Δημόπουλος δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ εὐχαριστῶν τῇ Ἱ. Συνόδῳ τῆς Ζώσης διὰ τὴν παραχωρηθεῖσαν αὐτονομίαν οὐνιστὰ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἐκκλησίας ν' ἀναγνωρίζωσιν τὴν Συνοδικὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα μὴποτε χρωματίζονται ὡς ἀναμυγνύμεναι εἰς τὴν πολιτικὴν. Λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ σύστασις αὕτη τοῦ Δημοπούλου ἐγένετο πρὸς τῆς νομιμοποιήσεως τῆς περὶ τὸν Σέργιον συνόδου, ἡ παρεχομένη δικαιολογία αὐτῆς (ἵνα μὴποτε χρωματίζεται...) δέον νὰ θεωρηθῇ ἐπαρκής, παρέχει δὲ καὶ τὴν κλεῖδα τῆς ἐξηγήσεως τῆς τριαύτης πολιτείας τῶν ἐν Μόσχᾳ Πατριαρχικῶν ἀντιπροσώπων, οἵτινες ὡς διαχειρισταὶ περιουσιακῶν στοιχείων ἐν Μόσχᾳ διαμένοντες, κατὰ φυσικὸν λόγον δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ λαμβάνωσι σοβαρῶς ὑπ' ὄψει τὴν ἐπιθυμίαν τῶν κρατούντων, ἐν τῷ ἐδάφει τῆς

κυριαρχίας τῶν ὁποίων εὐφρονταὶ ἐγκατεστημένοι οἱ πατριαρχικοὶ ἀντιπρόσωποι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

49

Τυπολατρεία..

(Κυρ Γ'. Δουκᾶ.—4 Δβρίου)

.. Ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς. (Δουκ. ιγ'. 14).

Δὲν βλέπει ὁ ἀρχισυνάγωγος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου (Δουκ. ιγ'. 10—17) οὔτε τὴν εὐεργεσίαν τῆς τέως πασχούσης γυναικός, οὔτε τὴν θαυματουργικὴν δύναμιν τοῦ εὐεργετήσαντος, ἀλλὰ προσέχει τὴν κατ' αὐτόν, καταπάτησιν τοῦ σαββάτου καὶ «ἀγανακτεῖ»... Ἀνεξαρτήτως τῆς ὑποκρισίας, δι' ἣν ὁ Κύριος τὸν ἤλεγξεν εὐθύς ἀμέσως καταστήσας αὐτὸν ἀναπολόγητον, ἡμεῖς θὰ ἐξετάσωμεν ἐκεῖνο, ὅπερ ἐχρησίμειυσεν εἰς τὸ προσωπεῖον τῆς κακίας του ταύτης, τὴν **τυπολατρείαν**, ἣτις ἦτο συνήθης τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παρὰ τοῖς νομιζομένοις ἐναρέτοις Ἰουδαίοις καὶ ἣτις καὶ σήμερον ἀποτελεῖ πλείστων ὄσων χριστιανῶν τὸ μόνον, δυστυχῶς, χαρακτηριστικόν.

Α'.—Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν ὁ Κύριος γίνεται ἀφορμὴ ν' ἀγανακτήσῃ εἰς... εὐσεβῆς διδάσκαλος τοῦ Ἰσραὴλ διὰ τὴν νομιζομένην καταπάτησιν τῆς ἐντολῆς τοῦ σαββάτου (Περβλ. Ματθ. ιβ'. 2 ἔξ. Ἰω. ε'. 9 ἔξ.) καὶ διὰ τὴν παράβασιν τῆς «παραδόσεως τῶν πρεσβυτέρων» (Ματθ. ΙΕ' 2, 3)... εἶναι γνωστὸν μάλιστα ὅτι ἡ κυριωτάτη κατηγορία, ἐφ' ἣς ἐβάσισαν τὸν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀμείλικτον διωγμὸν τῶν οἱ ἀρχόντες τοῦ λαοῦ ἦτο ἡ... περιφρόνησις τοῦ Νόμου (Ματθ. 9στ'. 59—62). Ἐπὶ τῆς αὐτῆς δ' ἀκριβῶς βάσεως ἐστηρίχθη καὶ ὁ διωγμὸς τῆς πρώτης ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας (Πράξ. στ'. 11—14). Καὶ ἐναντίον τῶν ψευδοδιδασκάλων ἐκείνων ὅσοι ἐθεώρουν ὑποχρεωσίν των νὰ ἐπιβάλωσι καὶ εἰς τοὺς χριστιανούς ἀκόμη τὴν αὐστηρὰν τήρησιν ὅλων τῶν τύπων τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ἠγωνίσθη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπὲρ πάντα ἄλλον, ἀποδεικνύων τούτους ὑποτιμητὰς τοῦ ἔργου τῆς διὰ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ σωτηρίας (Γαλάτ. δ'. 21—Ε'. 18)..

Οὔτε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τούτοις ὑπῆρξε παντὸς τύπου ἐχθρὸς, οὐδ' ἡ πρώτη Ἐκκλησία περιεφρόνησε τὸν Νόμον τοῦ Μωϋσέως, οὐδ' ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπετίμα τὴν ἀνάγκην τῆς τάξεως καὶ τῆς πειθαρχίας ὧν φρουρὸς ἐτάχθη πάντοτε ἡ πρὸς τὰς τύπους προσήλωσις. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Οὔτε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς οὔτε τις ἐκ τῶν μαθητῶν του ἠρνήθησαν νὰ ὑποταχῶσιν εἰς τὸν Νόμον καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ παρηκολούθησαν τὰς λατρείας τῆς ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς καθιέρωσαν δὲ καὶ δι' ἑαυτοὺς χωριστὸν τύπον λατρείας κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Κυρίου «κλῶντες κατ' οἶκον τὸν ἄρτον».

Ἡ Ἐκκλησία σὺν τῇ προσόδῳ τοῦ χρόνου ἐτακτοποίησε καὶ διεσπύθησεν ὁλόκληρον σύστημα λειτουργικῶν καὶ διοικητικῶν τύπων, σύμφωνον πρὸς τε τὸν

1. Πρακτικὰ σελ. 78 80.

1. Ἐκκλησία 10 Μαΐου 1926 σελ. 159.

2. Ἐκκλησία 18 Φεβρ. 1927 σελ. 60.

σκοπόν και πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτῆς φύσιν, ἵνα διευκολύνῃ τοὺς πιστοὺς ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν ζωῇ των.

Β'. Διὲν εἶναι λοιπὸν ὁ τύπος, ἀλλὰ τοῦ τύπου ἢ κατάχρησις, ὅτι ὁ Χριστὸς κατεδίκασεν ἐν τῇ συγχρόνῳ του ἰουδαϊκῇ εὐσεβείᾳ, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην καὶ ὁ Ἄπ. Παῦλος δὲν κατεπολέμησε τὸν τύπον αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ τὴν πλήρη τοῦ τύπου ἀπὸ πάσης ἐσωτερικῆς οὐσίας ἀπογύμνωσιν. Δι' ὃ καὶ ἡ Ἐκκλησία καθιερώσασα τοὺς τύπους ἑαυτῆς, οὐδέποτε ἠρνήθη νὰ προσαρμόζῃ τούτους ἐκάστοτε πρὸς τὰς πνευματικωτέρας ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου, μὴ ἐξαρθῶσα ἀπὸ τῶν τύπων τὴν σωτηρίαν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς οὐσίας, ἣν οἱ τύποι ἐκπροσωποῦσι καὶ προάγουσι καλῶς τηρούμενοι ὑπὸ τῶν καθ' ἕκαστον πιστῶν.

Ἐὰν ἐσημειώθησαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καταχρήσεις, ἀλλ' ὅμως συνήντησαν ἄμεσον τὴν ἀντίδρασιν τῶν ἐχόντων ὑγιᾶς τὸ χριστιανικὸν φρόνημα καὶ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀποσβέσωσι τῆς ζωογονούσης πίστεως τὸ θεῖον πῦρ διότι πάντοτε ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ἐκτροπαί... Ἀκριβῶς δ' ἐν τούτῳ ἔγκειται μέγιστον μέρος τοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς.

Οὔτε τῆς μαχαίρας ἢ ἀσυλλόγιστος χοῆσις, οὔτε οἱ ἐκ τοῦ πυρός κίνδυνοὶ ἔπεισαν ποτε τοὺς ἀνθρώπους νὰ περιτρονήσωσι δύο μέσα τόσον πολύτιμα ὅσον ἡ μάχαιρα καὶ τὸ πῦρ. Θὰ ἦτο παράλογον τὸ νὰ ἀχθῆ τις εἰς πλήρη τῶν τύπων περιφρόνησιν ἐκ φόβου μήπως δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς παρανόησιν καὶ καταχρήσεις!

Παρὰ ταῦτα ὅμως δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῆ ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπάρχουσι χριστιανοὶ παρεξηγησάντες τελείως τοὺς θρησκευτικὸς τύπους καὶ θυσιάσαντες τὸ πνεῦμα εἰς τὸ γράμμα καὶ ὅτι μάλιστα ὑπάρχει μέγα πλῆθος ἀνθρώπων ἀκουόντων εἰς τοῦ χριστιανοῦ τὸ ὄνομα καὶ ὅμως προσηλωμένων εἰς μυρίας προλήψεις, μηδεμίαν ἐχούσας σχέσιν μῆτε πρὸς τῆς Ἐκκλησίας τοὺς τύπους μῆτε πρὸς τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τὸ ἔργον...

Ἐκαστος δύναται νὰ ἔχη σαφῆ τοῦ πράγματος ἀντίληψιν, ἐὰν εἴψῃ περὶ ἑαυτὸν ἐν βλέμμα...

Χωρὶς νὰ παραβλέψωμεν τίποτε ἐξ ὧν ἡ Ἁγία τάτη Ἐκκλησία καθώρισεν ὡς συντελεστικά διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου τῶν πιστῶν, ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει τὸν σκοπὸν, εἰς ὃν οἱ θρησκευτικοὶ τύποι ἀποβλέπουσι, μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὴν ξηρὰν τούτων τήρησιν, χωρὶς τὴν ἀπαραίτητον χριστιανικὴν ἀρετὴν, τὴν εἰς τὸν Χριστὸν πίστιν, καὶ τὴν ἀχώριστον ταύτης ἀδελφὴν καὶ σύντροφον, τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην διότι ἄλλως θὰ εἴμεθα ὅτι καὶ οἱ φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰ. Χριστοῦ (Ματθ. κγ').

Ε. Γ. Μ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν λήξασαν εβδομάδα εἰς τρεῖς συνεδρίας.

— Κατὰ τὴν παρελθούσαν εβδομάδα ἐπισκεφθέντες ἐν τῷ

Ἰ. Υπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τὸν κ. Ἰ. Υπουργόν, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομος καὶ Βερροίας καὶ Ναούσης Πολύκαρπος συνεζήτησαν ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. τῇ δὲ τελευταίᾳ Πέμπτῃ ὁ κ. Ἰ. Υπουργὸς τῆς Παιδείας παρέστη ἐν συνεδρίῳ τῆς Ἱ. Συνόδου.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ἰ. Υπουργεῖον Γεωργίας καὶ αὐτῆς παρεκάλεσεν ὅπως τροποποιήσῃ τὸν ἀγροτικὸν νόμον ἵνα χορηγῆται καὶ εἰς τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς γεωργικὸς κλήρος.

— Διεβιάσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου ἡ ἐφαρθεσία εἰς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τοῖς παραιτηθεῖσι Μητροπολίταις Σεβ. πρώην Παραμυθίας Ἀθηνᾶγορα, Φλωρίνης Χρυσόστομος, καὶ Λαγκαδᾶ Γερμανφὶ διὰ τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας αὐτῶν, τοῖς δὲ ἀποκαταστάθεσι Σεβ. Μητροπολίταις Παραμυθίας Γεωργίῳ καὶ Φλωρίνης Βασιλείῳ αἱ εὐχαὶ αὐτῆς.

— Κατηρτίσθη Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Βερροίας καὶ Ναούσης, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων καὶ Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας ὅπως μελετήσῃ τὸ ζήτημα τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐφημερ. Κλήρου (Τ. Α.Κ.Ε.).

— Ἐχορηγήθησαν ἄδεια ἀπουσίας δι' Ἀθῆνας λόγῳ ὑποθέσεων, δεκαπενθήμερος μὲν τῷ σεβ. Μητροπολίτῃ Τρίκκης καὶ Σταγῶν, εικοσιπενθήμερος δὲ τῷ σεβ. Μητροπολίτῃ Μυτιλήνης καὶ δεκαήμερος τῷ σεβ. Μητροπολίτῃ Σιδηροκάστρου.

— Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῆς Κυβερνήσεως τὸ περὶ ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς Διάταγμα.

— Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθείσης ἀναφορᾶς τῇ Ἱ. Συνόδῳ περὶ ἐγκρίσεως παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς ἅγιον, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ δὲν ἐπιτρέπεται χρῆσις ἄλλων παρακλητικῶν κανόνων εἰς ἁγίους, πλὴν τῶν ἐν τοῖς Μηναίοις ὑπαρχόντων καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκεκριμένων.

— Ὁ νέος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων ἐπισκέφθη τὴν μὲν παρελθούσαν Δευτέραν τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας τὴν δὲ Πέμπτην τὴν Ἱεράν Σύνοδον μετὰ πολλῶν του ἐνδιαφερόντος παρακολουθήσας τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος χθὲς Παρασκευὴν μεταβὰς εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολήν, παρηκολούθησε τὰ μαθήματα τῶν μαθητῶν τοῦ Ἱερατικοῦ Φροντιστηρίου.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἐορτάζοντος τοῦ πανεπιστημιακοῦ ναοῦ τῆς Καπνικαρέας τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ἐν πυκνοτάτῳ ἐκκλησιάσματι ὁ σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ ὅστις καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ τῆς ἐορτῆς.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος προσέφερεν εἰς τὸν ἐκ πυρκαϊᾶς καταστραφέντα καὶ ἀνακαινισθέντα Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Νικολάου τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος Πρεμετῆ τῆς Βορείου Ἡπείρου ὅλα τὰ ἱερά σκεύη, ἧτοι Εὐαγγέλια, Δισκοποτήρια, Θυμιατόνκτλ. ἀξίας δρ. 25.000. Ὅμοιος ἐνεργεῖα τοῦ Σεβ. Τρίκκης ἐστάλησαν καὶ ἐκ τῶν προσφυγικῶν κειμηλίων Πυλυέλαιου, Μηναιῶν καὶ ἄλλα εἶδη.

— Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. κ. Στ. Γεωργίου ἐντολῇ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἐξέφρασε πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ τὰς εὐχαριστίας τοῦ Συμβουλίου, διότι ἐπιτυχῶς διεξήγαγε τὴν ἀνατεθειαν αὐτῷ ἀποστολὴν εἰς Πάτρως, Ζάκυνθον καὶ Κεφαλληνίαν.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως ζητεῖ κληρικὸν ἢ λαϊκὸν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, ὁ δὲ Σεβ. Μητροπολίτης Ἄρτης ἀνακοινεῖ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ μετὰ λύπης ὅτι προκηρυχθείσης ἐκλογῆς διὰ τέσσαρας ἐφημεριακάς θέσεις ἐντός τῆς πόλεως Ἄρτης, οὐδεὶς τῶν θεολόγων προσῆλθεν.

— Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐλειτούργησεν ἐν Ἀγιάσῳ Μυτιλήνης Κατηχητικὸν σχολεῖον μετ' ἀποτελεσμάτων ἰλιαν ἱκανοποιητικῶν. Τὸ ἀξιοσημειώτον τῆς λειτουργίας

αὐτοῦ ἦτο ὅτι τὰ μαθήματα παρηκολούθουντο οὐ μόνον ὑπὸ τῶν μικρῶν μαθητῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πληθύς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. κατακλυζόντων τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου κατὰ τὰς ὥρας τῆς διδασκαλίας. Καθ' ἃς ἔχομεν ἐκ Μυτιλήνης πληροφορίας τὸ σχολεῖον θὰ συνεχίσῃ καὶ ἐφέτος τὴν λειτουργίαν του προνοίᾳ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰακώβου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ τῆς εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου Φωτίου καὶ τῇ εἰς τὸ τέταρτον ἔτος εἰσόδῳ (7 Ὀκτωβρ.) ἡ Ἱ. Σύνοδος διὰ τοῦ ἀ' τῆ τάξει σεβ. μητροπολίτου Καισαρείας κ. Καλλινίκου, ἡ πατριαρχικὴ ἀλλή δια τοῦ πρωτοσυγκελλεύοντος σεβ. μητροπολίτου Λαοδικείας κ. Δαροθέου καὶ οἱ λοιποὶ ὀφφικιάλοι τῶν πατριαρχείων μετὰ τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἐπισήμων ὑπέβαλον τῇ Α. Θ. Π. τὰς εὐχὰς αὐτῶν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς διὰ Κων)πόλεως διελεύσεως τοῦ ἐν Συρίᾳ ὑπάτου Ἀρμστού τῆς Γαλλίας ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε διὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως κ. Γενναδίου τὴν θερμὴν παράκλησιν τῆς Ἐκκλησίας ὅπως μὴ ἀναβάλῃ περαιτέρω τὴν καὶ ἀπὸ μέρους τῆς ἐν Συρίᾳ Γαλλικῆς ἐντολῆς ἀναγνώρισιν τοῦ κοινῆ ὑπὸ πασῶν τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀναγνωρισθέντος νομίμου καὶ κανονικοῦ πατριάρχου Ἀντιοχείας Ἀλεξάνδρου. Οἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐγγραφεῖντες εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Θεολογ. Σχολὴν ἀνῆλθον εἰς 69, ἀπετέλεσαν δὲ 4 τὴν ἀ' τάξιν, 6 τὴν β', 17 τὴν τρίτην, 18 τὴν δ', 9 τὴν ε', 9 τὴν ς' καὶ 6 τὴν ζ' τάξιν ἡ καθ' ὅρισθαισαν δ' ἡμέραν ἐγένετο ἐν τῷ ναφ τῆς σχολῆς, διαρκούσης τῆς ἱεράς λειτουργίας ἡ ἐν καιρῷ ἀποφασισθεῖσα ρασοφορία τῶν μαθητῶν τοῦ θεολογικοῦ τμήματος, ἧς προστάς ὁ Σχολάρχης ἀνέγνω τὴν ἐπὶ τούτῳ καθιερωμένην εὐχὴν. Μετὰ τοῦτο, κατὰ τὴν ἀνάγκην κρατούσαν ἐν τῇ Σχολῇ τάξιν, ὁ Σχολάρχης μετὰ κατάλληλον προσλαλιάν παρέσχεν εἰς τοὺς τελειοδιδάκτους τὸ δικαίωμα τοῦ κηρύττειν τὸν θεῖον λόγον καὶ ἐκλήρωσε τὰ θέματα τῆς νηστείας τῶν Χριστουγεννίων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Μέχρι τῶν μέσων τοῦ μηνὸς τούτου τὸ σύνολον τοῦ ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων Χαλκιδικῆς ἑράνου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν Σουδῶν ἀνῆλθεν εἰς λίρας 3,000. Ὁ Κωνσταντίνος Σταυρὸς εἶχε προσφέρει λίρας 100, ἡ δὲ συμβολὴ τοῦ πατριάρχου τῶν Κοπτῶν καὶ τῶν μοναχῶν αὐτοῦ ἀνῆλθεν εἰς λίρ. 120.

Ἐτελείωθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπερεβδομηκοντούτης ὁ αὐτόθι ἀπὸ τοῦ 1927 ἐφησυχάζων Μ. Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἀλεξανδρείας Κωνσταντίνος Παγώνης. Χειροτονθεὶς διάκονος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Σωφρονίου Ἀλεξανδρείας εἶχε ἀναλάβει τῷ 1889 τὴν διεύθυνσιν τῶν πατριαρχικῶν γραφείων, ἐπιτροπεύων ἐκάστοτε τὸν συγγάκις ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀποδημοῦντα πατριάρχην. Ἀπὸ τοῦ 1898 ἀποκατασταθεὶς διὰ πατριαρχικοῦ πληρεξουσίου ὡς Γενικὸς Ἐπίτροπος τοῦ Πατριάρχου με εὐρυτάτην πληρεξουσιότητα διηύθυνε τὸν θρόνον μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Σωφρονίου. Δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου Φωτίου παραιτηθεὶς τῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις καθηκόντων του ἐξελέγη τῷ 1907 ἐφημέριος τῆς ἐν Λονδίῳ ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐνθα διηκόνησεν ἐπὶ εἰκοσαετίαν, μεθ' ἧν διετέλεσεν ἐφησυχάζων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τὴν πρωίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης 16 το. μ. ἐξέπνευσεν ἐν τῷ Δρομοκαίτειῳ Ἀθηνῶν μετὰ διετῆ περίπτου νευρασθενικῆν νόσον ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Βασιλείου, ἐν ἡλικίᾳ 78 ἐτῶν. Ὁ πρὸς Κύριον μεταστάς κληρικός, ἐκ Μυτιλήνης ὀρωμένος, ἦτο ἐγκριτοῦν μέλος τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἱεροσολύμων, ἐν ἧ, μετὰ τὰς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης σπουδὰς αὐτοῦ, ἐπὶ ἡμισυ περιποῦ αἰῶνα, εἰργάσθη, καταλαβὼν τ' ἀνώτατα ἀξιώματα, Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, Ἀρχιγραμματέως, μέλους τῆς Ἱεράς Συνόδου, Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου

Τάφου ἐν ΚΠόλει καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλα. Ὁ Μακ' Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν προσέστη τῆς κηδείας αὐτοῦ ἐν τῷ ναφ τοῦ Δρομοκαίτειου, συμπαραστάτην ἔχων τὸν παρρησιόδημον ἐν Ἀθήναις Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἐλευθερουπόλεως τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, παρέστησε δὲ δι' ὀλίγων λέξεων τὴν δόξαν τοῦ ἀειμνήστου Νικοδήμου. Κατὰ τὴν κηδείαν παρέστησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης Πολύκαρπος, ὁ ἐν Ἀθήναις Ἐξάρχος τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμ. Βενέδικτος, ὁ Ἀγιοταφίτης Ἱεροδιάκονος Φώτιος καὶ ἄλλοι.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΣΙΝΑ

Τῆ 5 λήγοντος μηνὸς ὑπεγράφη ἐν Καίρῳ ὑπὸ τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Μελετίου καὶ τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ καὶ Ραιθῶ κ. Πορφυρίου (Γ'), προσυπεγράφη δὲ καὶ ὑπὸ τῶν παρόντων ἀρχιερέων τοῦ Ἀλεξ. θρόνου σεβ. Νουβίας Ἀρσενίου καὶ Ἰωαννουπόλεως Ἰσιδώρου, ὡς καὶ τῶν σιναϊτῶν πατέρων Ἀρχιμ. Θεοκλήτου, Δικαίου, Ἀρχιμ. Ἰωακείμ, Σκευοφύλακος, Ἀρχιμ. Ἰακώβου, Οἰκονόμου καὶ Ἀρχιμ. Ἀνδρονίκου, «Συμφωνία» μεταξὺ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἱεράς Μονῆς Σινᾶ «περὶ τοῦ ἐν Καίρῳ Σιναϊτικοῦ Μετοχίου». Κατὰ τὴν συμφωνίαν ταύτην α) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ οἱ σιναῖται ἀναγνωρίζουν ὡς ἔδραν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς ἱ. Συνάξεως τῆς μονῆς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ μονήν. β) Ἡ Μονὴ διὰ τὴν προμήθειαν τῶν χρεωδῶν καὶ τὰς ἄλλας τῆς ὑποθέσεως ἔχει ἀνάγκην ἀντιπροσωπείας ἐν Καίρῳ καὶ Μετοχίῳ ὡς ἐνδαιτήματος αὐτῆς. γ) Τὸ Μετοχίον ἀναγνωρίζεται νῦν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ὡς κανονικὸν τῆς Μονῆς Σινᾶ Μετοχίου. δ) Ἡ ἐν Καίρῳ ἀντιπροσωπεία τῆς Μονῆς θὰ ἦνε τὸ πολὺ τριμελὴς καὶ θὰ ἀποτελεῖται ἐκ σιναϊτῶν ἱερωμένων καὶ μοναχῶν, ὧν ὁ διορισμὸς θὰ προκοινοποιῆται τῷ Πατριάρχῳ, ἡ δὲ τυχὸν συνεισφορά αἰτιάσεων τοῦ Πατριάρχου ἀνάκλησις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου θὰ ἐνεργῆται ἀμέσως. ε) Οἱ ἐν τῷ ἐδάφει τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριάρχου Σιναῖται θὰ ὑπάγωνται εἰς τὴν κανονικὴν αὐτοῦ ἐποπτείαν καὶ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πατριαρχικῶν δικαστηρίων, εἰς τὴν κρίσιν τῶν ὁποίων θὰ ἀνήκωνσιν ἐὰν παρέλθῃ ἀπρακτικὸν τὸ δεκαπενθήμερον τὸ διαρρεῦσαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑπὸ τοῦ πατριαρχείου ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀνακοινώσεως τῆς καταγγελίας, ζ) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ θὰ δύναται νὰ ἐνδημῇ ἐν τῷ πατριαρχικῷ κλίματι καὶ νὰ ἱερουργῇ μόνον μετ' ἀδειαν τοῦ πατριάρχου καὶ ἐπὶ ὀρισμένη προθεσμίᾳ, θὰ μνημονεύῃ δ' ἱερουργῶν τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου. Καὶ ζ) παρέχεται ἀδεια καθαρῆς τοῦ ἐν τῷ Μετοχίῳ εὐκτηρίου οἴκου ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τελεῖται ἐν αὐτῷ ἡ θεία, μυσταγωγία ὑπὸ τὴν κανονικὴν ἐποπτείαν τοῦ Πατριάρχου ἀλλ' οὐχὶ μετὰ ἐνοριακῶν δικαιωμάτων. Τὸ ἀκριβὲς κείμενον τῆς «Συμφωνίας» αὐτῆς δημοσεύεται ἐν τῷ «Παναγίῳ» Ἀλεξανδρείας (1933 ἀρθ. 45), ἐν τῷ αὐτῷ δὲ φύλῳ παρατίθεται καὶ ἡ Πράξις τῆς ὑπὸ τῆς ἱεράς Συνάξεως τῶν σιναϊτῶν πατέρων ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ ὅπως ἐξ ὀνόματος τῆς ἀδελφότητος ὑπογράψῃ τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἀμα δὲ ἐκφράσῃ τὴν ἐγνωμοσύνην τῆς μονῆς πρὸς τὸν Πατριάρχον «διὰ τὸναῖσιον τερματισμὸν τοῦ ἀπὸ τριῶν καὶ πλέον αἰῶνων ἐπὶ καιρῷ βλάβῃ τῶν γενικῶν ἐκκλησιῶν συμφερόντων ἐκκρεμοῦντος ζητήματος» τούτου.

Ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ λύσει τοῦ σιναϊτικοῦ ζητήματος ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου καὶ τοῦ ἐν Καίρῳ πατριάρχ. ἐπιτρόπου σεβ. μητροπ. Νουβίας ἐτέλεσεν ἐν συρροῇ πολλοῦ πλήθους εὐσεβῶν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν τῷ σιναϊτικῷ Μετοχίῳ εὐκτηρίου ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης οἴκου. Κατὰ τὴν θείαν ἱερωσίαν παρέστησαν τὸ προσωπικὸν τῆς ἐν Καίρῳ Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, αἱ ἐλληνικαὶ κοινοτικαὶ ἀρχαὶ Καίρου καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπίσημοι. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ὁ Πατριάρχης ἀνεσκόπησεν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰς ἐκάστοτε λυπηρὰς φάσεις τοῦ ζητήματος καὶ ἐξέφρασε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ ὑπογραφείσα συμφωνία τερματίζει ὀριστικῶς τὴν μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς

Ἀρχιεπισκοπῆς Σινᾶ διαφορᾶν. Ὁ πατριάρχης μετὰ τῶν τελετουργῶν ἀρχιερέων ἐγευμάτισαν αὐθημερόν ἐν τῷ σιναιτικῷ Μετοχίῳ. τὴν ἐπιούσαν δὲ εἰσΐτασεν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Καίρου τὸν σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Σινᾶ μετὰ πάντων τῶν ἀξιοματούχων συναϊτῶν πατέρων. Τοῦ γεύματος μετέσχε καὶ ὁ ἱατρὸς κ. Καλλίστρατος, εἰς ὃν κυρίως ὀφείλεται ἡ πρωτοβουλία τῆς συμφωνίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Οἱ μετὰ τὴν Ρωσικὴν ἐπανάστασιν καταφυγόντες εἰς Μαρόκκον Ρῶσι ποικίλης ἀναπτύξεως καὶ διαφόρων ἐπαγγελμάτων, μέχρι ἐσχάτων τελοῦντες ἄνευ ἱερέως καὶ ἐστερημένοι ναοῦ, ἠναγκάζοντο ἢ νὰ περιορίζονται εἰς σύναψιν πολιτικῶν γάμων μόνον καὶ νὰ ἔχωσι τὰ τέκνα τῶν ἀβάπτιστα, ἢ νὰ βαπτίζωσιν αὐτὰ κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δόγμα, ἐφ' ὅσον σπανιώτατα ἐφθανε μέχρι αὐτῶν ἑλλην ὀρθόδοξος ἱερέως. Μετὰ μακρὰς συννεοήσεις πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις ἔδραν τῶν ὑπερορίων ρώσων, ἐπετεύχθη κατὰ τὸ 1927 ἡ εἰς τὴν πόλιν Ραμπάρ ἀποστολὴ ἱερέως εἰς Μαρόκκον πρὸς διοργάνωσιν τῶν αὐτόθι ρώσων εἰς ἐνορίαν, τοῦτου δ' ἐπιτευχθέντος καταρθώθη δι' ἐράνων καὶ ἡ ἰδρυσαὶς εὐκτήριον οἶκον ἐν ξυλίῳ παραπήγματι, ὅπερ καὶ καθηγιασθῆ τῷ 1938. Πρὸς νομικὴν εἰτα κατοχύρωσιν τῆς ἐνορίας ἐπήχθη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἱερέως ἴδιος θρησκευτικὸς σύνδεσμος (Association culturelle) οὗ τὸ καταστατικὸν ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς μαροκκινῆς κυβερνήσεως κατὰ τοὺς Γαλλικοὺς νόμους. Πρὸς τούτοις καθωρίσθη ἡ θέσις τῆς ἐνορίας ταύτης ἀπέναντι τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας, ἐν τῷ κλίματι τοῦ ὁποῦ εὐρητα αὕτη, ἀποφασισθέντος, κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐν Παρισίοις ρώσων μητροπολίτου σεβ. Εὐλόγιου, ὅπως κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας μνημονεύηται πρῶτον τὸ ὄνομα τοῦ πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, εἰτα δὲ τὰ ὀνόματα τοῦ τοποτηρητοῦ τοῦ πανρωσικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου καὶ τοῦ μητροπολίτου τῶν ἀνὰ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην ἐκκλησιῶν τῶν ὑπερορίων ρώσων. Ἡ ἐνορία ὑποχρεοῦται νὰ διαβιβάζῃ κατ' ἔτος τὰ μητρώα τῶν ναῶν καὶ εἴτινα ἕτερον ἐκκλησιαστικὸν ἀπολογισμὸν πρὸς τὸν πατριάρχην Ἀλεξανδρείας. Ἐν τῷ μεταξὺ καταρτισθεῖσα ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε τὴν μέριμναν συλλογῆς ἐράνων πρὸς ἀνάγεισιν μονίμου ναοῦ, ἀφοῦ δ' ἐξησφαλίσθη τὸ οἰκόπεδον ἐκ δωρεᾶς ἄραβος μουσουλμάνου ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ ναοῦ κατὰ Μάρτιον τοῦ παρελθόντος ἔτους, περὶ τὸ τέλος τοῦ ὁποῦ ὁ ναὸς ἀπεπερατώθη. Πρὸς τέλεσιν τῶν ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ ἐκλήθη ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ μεταβῇ εἰς Μαρόκκον συγγήνεσεν ὅπως τὰ ἐγκαινία τελέσῃ καλούμενος ὑπὸ τῆς ρωσικῆς παροικίας ὁ ἐν Παρισίοις σεβ. μητροπολίτης Εὐλόγιος.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει πᾶσαν νέαν ἔκδοσιν, ἧς ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Κυρίλλου Ἀντωνοπούλου, μοναχοῦ. Ἐλεγχος κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Προτεσταντικοῦ, Χιλιανοῦ καὶ τῆς Ψευδοπροφητείας. Ἀθήναι, 1932.

Εὐ. Ἰω. Σαβράμη, Συμβολαὶ εἰς τὴν ἐκκλησ. ἱστορίαν τῶν Ἰωαννίνων. Ἐκ τῶν «Ἡπειρωτικῶν Χρονικῶν». Ἰωάννινα 1932.

Τὰ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐμβάσματα δεόν νὰ διευθύνωνται: Περιοδικὸν «Ἐκκλησία». Γραφεῖα Ἰ. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δεόν νὰ διευθύνηται: Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπὴν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τιμὴν εὐκαιρίας, προκειμένου ν' ἀντικατασταθῶσιν: 1) Ἀμβων μαρμάρινος, 2) Δεσποτικὸς Θρόνος καὶ 3) Πολυέλαιοι, ἐκ τοῦ Ἰ. Πανεπιστημιακοῦ Ναοῦ τῆς «Καπνικαρέας».

(Ἐκ τῆς Ἐφορείας)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἰ. Ἐπισκοπὴ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν» καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ἀπαιτούμενα προσόντα (πτυχίον Θεολογικῆς Σχολῆς) διὰ νὰ καταλάβωσι κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν τῇ πόλει Ρεθύμνης ἰ. ἐνοριακοῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς τεσσαράκοντα (40) ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 83 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακηρύξεις ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς ἀνωτέρω χηρευούσης θέσεως. Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 10 Νοεμβρίου 1932. † Ὁ Ρεθύμνης Τιμόθεος.

Ἰ. Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου.

Προσκαλοῦνται οἱ βουλομένοι καὶ ἔχοντας τὰ προσόντα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα, ὅπως ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν τὰ ἀπαιτούμενα ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακηρύξεις ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τοῦ ἐν Νεοχωρίῳ Γ. Δ. Καρυστοπόλεως ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ «ἁγίου Νικόλαος». Ἐν Γυθείῳ τῇ 31 Ἰβρίου 1932. † Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονύσιος.

Ἰ. Μητρόπολις Ὑδρας καὶ Σπετσῶν.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 78—80 τοῦ ἀπὸ 6 Σβρίου 1931 διατάγματος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημεριῶν ἱσχυουσῶν διατάξεων» καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ Θεσμίας Ἐρμιονίδος ἰ. ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ὀρίζομεν δὲ πρὸς ὑποβολὴν τῶν σχετικῶν αἰτήσεων τῶν ὑποψηφίων μετὰ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 80 τοῦ ὡς ἀνω διατάγματος πιστοποιητικῶν προθεσμίας μέχρι 30ῆς Νοεμβρίου 1932. † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος.

Ἰ. Μητρόπολις Ἀργολίδος.

Προσκαλοῦνται οἱ βουλομένοι, ἵν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι, πρὸς πλήρωσιν, δι' ἐκλογῆς, τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἐν Πυργέῳ ἰ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ὅπως, μέχρι τῆς 8 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1932, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀποδεικτικὰ τῶν κανονικῶν καὶ τῶν νομίμων προσόντων τῶν. Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 16 Νοεμβρίου 1932 † Ὁ Ἀργολίδος Ἰερόθεος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὴν 8ην Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνεργηθῆσεται δημοπρασία μονοετοῦς μισθώσεως τῶν ἐσόδων τοῦ Παρεκκλησίου ἁγίας Παρασκευῆς ὁδοῦ Αἰόλου τῆς ἰ. μονῆς Ὁσίου Μελετίου τῆς Ἀρχ(π)ῆς Ἀθηνῶν δικαιουμένων ἵνα μετάσχωσι ταύτης πάντων τῶν μοναχῶν τῶν ἀνὰ τὸ Κράτος ἰ. μονῶν. Ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων εὐρίσκονται παρὰ τῷ Μοναστηριακῷ Συμβουλίῳ ὁδὸς Μητροπόλεως Παρεκκλησίον Ἀγία Δύναμις, ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι μοναχοί. Ὁ ἐντεταλμένος Σύμβουλος Σ. Γρηγορίου.

Τὸ τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς Ἰεράς Μητροπόλεως Χαλκίδος. Ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην δι' ἐναφραγίστων προσφορῶν ἢ Νησίς Τσουγκριά τῆς ἐν Σκιάθῳ Ἰεράς Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ βάσει τῶν ὁρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 575 1932 διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. Ἰ. Μητροπόλεως Χαλκίδος καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἀ. π. προσφορὰ δρ. 800.000. ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Χαλκίδι εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῇ 27 Νοεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὁρων δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ(μ)ατι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ πρόεδρος ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος.

Τύπος «Φοῖνικας» Σταδίου 44